

Gerard van Gemert
Kopduel

δ

Willem de Zwerver

‘En? Strafwerk?’ vroeg Daan.

Remy knikte. ‘Twee bladzijden uit het geschiedenisboek overschrijven.’

‘Balen,’ zei Daan. Hij had op het schoolplein op zijn vriend staan wachten omdat die na moest blijven.

Remy had een van de meisjes aan haar haren getrokken, nadat ze hem fluisterend had uitgescholden voor lomperik. Het schelden had de juf niet gehoord, maar het harentrekken had ze wel gezien.

En vervolgens schreeuwde het meisje de hele school bij elkaar.

‘Wanneer moet het af zijn?’ vroeg Daan.

‘Maandag al.’ Remy keek boos.

‘Dat valt mee, dan kun je het mooi in het weekend doen.’

Remy maakte een handgebaar. ‘Pf, stomme juf. Als ik het niet af heb, mag ik woensdag niet meedoen met het schoolvoetbaltoernooi.’

‘Niet vergeten te maken dan.’

De jongens keken al weken uit naar het schoolvoetbaltoernooi, waar alle scholen uit Almen aan den IJssel aan meededen.

‘Ik begin er vandaag al aan en doe dan iedere dag een stukje,’ antwoordde Remy.

‘Tijd zat.’ Hij grijnsde.

‘Tegen wie moeten jullie morgen?’ vroeg Daan.

‘KFC,’ antwoordde Remy. ‘En jullie?’

‘Tegen De Strandmeeuwen. Dat wordt
een lastige wedstrijd, want die staan bovenaan.’
Daan voetbalde in de E1 van vv Almia.
Remy bij Almse Boys, de aartsrivaal van Daans club.
De jongens liepen naar huis en staken af
door het park, zo waren ze sneller thuis.
Er liep een grindpad tussen de grasvelden door.
Remy pakte steeds een steentje van de grond,
gooide het op en schopte het dan
zo ver mogelijk weg. Hij had niet in de gaten
dat Willem op het bankje zat,
dat wat verderop stond.
Willem was een zwerver en zag er eng uit.
Hij had lang haar en een vieze baard
en droeg altijd oude kleren.
Overdag was hij vaak in het park te vinden.
De jongens waren bang voor hem en liepen,
als het kon, met een grote boog om hem heen.
Jongens op school zeiden dat hij kinderen
in het water gooide als ze te dicht bij hem
in de buurt kwamen. Een van de steentjes
die Remy wegschopte, stuiterde op het bankje
naast Willem, die geschrokken in de richting
van de jongens keek.
Daan en Remy schrokken ook
en zagen het verschrikte, boze gezicht van Willem.
‘Kun je niet uitkijken, knul,’ zei Willem nors.
‘Sorry,’ mompelde Remy.
Snel liepen de jongens voorbij het bankje,
zonder naar Willem te kijken,
maar ze voelden dat hij naar hen keek.
Bij de grote vijver, die in het midden

van het park lag, bleef Remy staan.
'Even zeilen,' zei hij.
Daan begreep meteen wat zijn vriend bedoelde.
Door platte stenen op een bepaalde manier
te gooien, ketsten ze over het water.
Degene die de meeste stuiters
over het water had, won.
Daan zocht in het grind naar platte stenen
en had al een hele grote te pakken.
'Ik eerst?' vroeg hij.
'Is goed,' antwoordde Remy.
Hij zat nog gehurkt op de grond
en met zijn hand aaide hij over de stenen
om een goede te vinden.
'Kijk dan,' zei Daan.
'Anders geloof je het weer niet
als ik vijf keer geketst heb.'
Als een steen op het water terechtkwam,
noemden de jongens dat ketsen.
Daan wist niet zeker of dat woord echt bestond,
maar het klonk wel leuk.
Hij wachtte tot hij zeker wist dat Remy keek

en gooide zijn eerste steen over het water.
Hij ketste voor de eerste keer vlak bij de waterkant
en daarna een paar meter verder nog twee keer.
‘Drie,’ zei hij. Het was geen hoge score.
Remy deed het een stuk beter
en haalde twee keer na elkaar vijf.
Hij sprong juichend omhoog op de oever.
Daan kwam niet verder dan vier
en moest toegeven dat Remy vandaag beter was.
‘Nu nog even kijken wie het verste kan trappen,’
zei Daan. Daar was hij beter in.
‘Oké,’ zei Remy, die de smaak van het winnen
te pakken had. Nu zochten de jongens
naar ronde stenen die zwaar waren. ‘Nu begin ik.’
Hij gooide een steen op en met een ferme trap
schopte hij de steen over de vijver.
Bijna halverwege plonsde de steen in het water.
‘Zozo,’ zei Daan. Hij was onder de indruk
van de afstand en zocht een grote steen uit.
De andere legde hij op de grond.
Hij rolde de steen door zijn hand
en gooide hem daarna voor zich uit.
Hij zwiepte zijn been naar achteren en haalde uit.
De steen kwam vol op zijn wreef
en zweefde door de lucht.
Ruim een meter verder dan waar Remy’s steen
terecht was gekomen, landde die van Daan
in het water. Hij stak zijn armen in de lucht.
‘Yes,’ riep hij.
‘Dat was een mooie trap,’ hoorde Daan
een zware stem achter hem zeggen.
‘Je kunt wel zien waarom jij

Kief de goaltjesdief genoemd wordt.’
Daan draaide zich om en keek
in de donkere ogen van Willem de zwerver.

Aardige Willem?

Daan werd door zijn voetbalvrienden
Kief de goaltjesdief genoemd.
Zijn achternaam was Kiefsma
en doordat hij veel scoorde,
hadden ze hem deze bijnaam gegeven.
Willem was in het weekend
vaak op de voetbalvelden te vinden
en kende Daans bijnaam blijkbaar ook.
Daan schrok van Willem en deed een stap terug.
Willem stak zijn arm uit naar Daan,
die nog verder terugdeinsde. ‘Geef me een steen,’
commandeerde hij. ‘Dan zal ik je leren
hoe je nog verder kunt schoppen.’
‘Niet doen,’ zei Remy, die op een veilige afstand
was gaan staan. ‘Straks gooit hij je in het water.’
Daan pakte een van de stenen van de grond
die hij had uitgezocht en gaf die aan Willem.
Met een stijlvolle uithaal liet hij de steen
veel verder in het water plonzen
dan de twee jongens zojuist hadden gedaan.
‘Zie je?’ grijnsde Willem. ‘Zo doe je dat.’
Hij wreef in zijn handen om het zand
ervan af te vegen.
‘Rennen, Daan,’ riep Remy.
Daan schrok van de woorden van Remy.
Hij keek nog naar de kringen in het water,
die het gevolg waren van de steen
die Willem in het water had geschopt.
Hij rende langs Willem heen achter Remy aan,
die al weg was.

‘Hé,’ schreeuwde Willem. ‘Ik doe jullie toch niets?’
‘Wat een geluk dat hij je niet in het water duwde,’
hijgde Remy. Ze waren op veilige afstand
en waren gestopt met rennen.
‘Zeker,’ zei Daan. Hij kreeg een koude rilling
bij die gedachte.

‘Willem doet geen vlieg kwaad.
Eigenlijk is het gewoon een aardige man,’
zei Daans vader.
Daan had ’s avonds aan tafel verteld
over zijn ontmoeting met Willem.
‘Hij ziet er anders behoorlijk eng uit,’ vond Daan.
‘Dat wil nog niet zeggen dat hij ook eng is,’
zei Daans moeder.
Daan slikte een hap door en prikte
een nieuw stuk aardappel aan zijn vork.
‘Hoe weten jullie nou zeker
dat hij niemand kwaad doet?’
‘Ik heb bij Willem in de klas gezeten,’
zei Daans vader.
Daan grinnikte. Hij was even vergeten
dat zijn ouders ook jong geweest waren
en ook op school hadden gezeten.
‘Waarom ziet Willem er dan zo uit?’
Daans vader zuchtte.
‘Tja, Willem is zijn hele leven alleen geweest
en zorgt niet zo goed voor zichzelf.’
‘Heeft hij wel een huis?’
‘O ja, hoor, hij woont in een klein huisje
in de Zadelhofstraat. Je weet wel,
in het centrum van Almen.’

Daans vader kneep zijn ogen een beetje dicht.
'Vlak naast die school. Hoe heet die nou?'
'De Mariaschool,' zei Daans moeder.
'Klopt,' zei Daans vader, 'de Mariaschool.'
'Willem is dus helemaal geen zwerver,' zei Daan.
'Hij heeft gewoon een huis.'
Daans vader legde uit waarom Willem
zwerver werd genoemd. 'Willem werkt niet
en loopt altijd over straat. Daarom zien de mensen
in Almen hem als zwerver. Wist je trouwens
dat hij heel goed kan voetballen?'
Daan knikte. Hij vertelde over de steen
die 'de zwerver' heel ver het water in schoot.
'Hij kon zelfs naar fc Aetsveld,' zei Daans vader.
'Zo goed was hij.'
'Wat?' Daan wist niet wat hij hoorde.
'Naar fc Aetsveld? Waarom heeft hij dat dan
niet gedaan?'
Daans vader haalde zijn schouders op.
'Geen flauw idee. Hij durfde niet, denk ik.
Hij is daarna ook meteen van voetballen af gegaan.'
fc Aetsveld, dacht Daan. Dat is nog eens bijzonder.
Dat was de beste profclub van het land
en alleen heel goede voetballers mochten
daar spelen. Hidde, een van Daans vroegere trainers,
speelde bij fc Aetsveld. Omdat hij toen
van vv Almia naar de profclub ging,
kon hij Daans elftal niet meer trainen.
'Probeer maar eens gewoon
een praatje met Willem te maken,' zei Daans moeder.
'Dan zul je zien dat het echt
een heel aardige man is.'